

Maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání

Rozhodnutí správce daně o zřízení zástavního práva k automobilu nepodléhá výkonu rozhodnutí, takové rozhodnutí nemůže správce daně sám exekvovat v daňovém řízení, nemůže ani navrhnout jeho soudní výkon, je jen zajišťovacím institutem (je ve své podstatě na úrovni dohody mezi zástavním věřitelem a zástavním dlužníkem bez doložky přímé vykonatelnosti). Nařízení prodeje zástavy, podobně jako jiný zástavní věřitel na základě smlouvy, se správce daně musí domáhat ve zvláštním řízení soudním, teprve pravomocné rozhodnutí soudu v něm vydané o nařízení prodeje zástavy je vykonatelným rozhodnutím, jehož výkon by případně bylo možno zmařit či podstatně ztížit ve smyslu § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky 5 Tdo 1262/2020-731 ze dne 17.12.2020)

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání, které podal obviněný K. Š., nar. XY v XY, bytem XY, proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 7. 2020, sp. zn. 4 To 326/2020, jenž rozhodoval jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu Českých Budějovicích pod sp. zn. 18 T 30/2018, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. řádu se zrušuje rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 7. 2020, sp. zn. 4 To 326/2020. Podle § 265k odst. 2 tr. řádu se zrušují také další rozhodnutí obsahově navazující na zrušené rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. řádu se Krajskému soudu v Českých Budějovicích přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

I. Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 2. 2020, sp. zn. 18 T 30/2018, byl obviněný K. Š. uznán vinným pod bodem 1. přečinem zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 alinea 3 zákona č. [40/2009](#) Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „tr. zákoník“), a pod bodem 2. přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Za tyto přečiny a za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku byl obviněnému uložen podle § 337 odst. 3 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 2 tr. zákoníku souhrnný trest odnětí svobody v trvání 36 měsíců, jehož výkon byl podle § 84 a § 85 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 40 měsíců za současně vysloveného dohledu nad obviněným. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byly obviněnému uloženy tresty zákazu činnosti spočívající jednak v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 26 měsíců a jednak v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech na dobu 26 měsíců. Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 8. 2019, sp. zn. 18 T 66/2019, který nabyl právní moci dne 9. 1. 2020, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

2. Přečinu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 alinea 3 tr. zákoníku se obviněný podle rozsudku soudu prvního stupně (zjednodušeně uvedeno) dopustil následovně. Obviněný byl jediným jednatelem i společníkem obchodní společnosti C. (nyní v likvidaci), IČ: XY, se sídlem XY (dále jen „C.“), která nebyla schopna splácet své závazky, čehož si byl obviněný vědom. Se záměrem zatajit účetní evidenci této obchodní společnosti před orgány finanční a daňové správy a svými věřiteli, znemožnit tak zjištění její objektivní hospodářské situace, ve snaze zbavit se odpovědnosti za její finanční závazky a současně se záměrem dalšího podnikání bez finančních závazků v nově založené obchodní společnosti T., IČ: XY, se sídlem XY (dále jen „T.“), v níž byl od počátku (10. 3. 2017) jediným jednatelem i společníkem, převedl na základě smlouvy o převodu obchodního podílu dne 3. 2. 2017 v XY celý svůj obchodní podíl v obchodní společnosti C. v nominální hodnotě 200 000 Kč za smluvní cenu 1 000 Kč na L. H., nar. XY, státního příslušníka Slovenské republiky, který se téhož dne stal i jediným jednatelem, ač si obviněný byl vědom toho, že obchodní podíl (ve výši 100 % základního jmění uvedené obchodní společnosti) převedl osobě, která nebude s uvedenou společností nikdy aktivně podnikat a nebude moci řádně plnit povinnosti vyplývající z ustanovení § 195 a § 196 zákona č. [90/2012](#) Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), ve znění pozdějších předpisů, ani nezajistí řádné vedení předepsané evidence a účetnictví, archivace evidence a účetnictví vyplývající z § 7 až 9 zákona č. [563/1991](#) Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů. Následně dne 6. 3. 2017 pouze formálně prostřednictvím obchodní společnosti VizionetaMax, s. r. o., zaslal nabyvateli obchodního podílu a novému jednatelemu přípis označený jako „předávací protokol o převzetí a předání účetní agendy“ obchodní společnosti C. ze dne 6. 3. 2017, fakticky ale účetní evidenci a účetní doklady obchodní společnosti C. novému jednatelemu L. H. nepředal a naložil s nimi blíže nezjištěným způsobem. Tímto jednáním znemožnil reálné zjištění ekonomické situace obchodní společnosti C. pro účely vymožení pohledávek nejméně 4 věřitelů obchodní společnosti C. označených ve výroku rozsudku soudu prvního stupně a ohrozil tak vymožení jejich pohledávek v souhrnné výši nejméně 719 298 Kč, ohrozil tím také řádné a včasné vyměření daně z příjmů právnických osob obchodní společnosti C., neboť v důsledku jeho jednání nepodala obchodní společnost daňové přiznání k této dani za období roku 2016.

3. Přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku se podle rozsudku soudu prvního stupně dopustil obviněný následovně. Dne 13. 12. 2016 v XY nejprve poskytl Finančnímu úřadu pro Jihočeský kraj, Územní pracoviště v Českých Budějovicích (dále jen finanční úřad nebo správce daně), písemný souhlas ke zřízení zástavního práva k jeho vlastnímu osobnímu automobilu tov. zn. Škoda Octavia combi, RZ: XY (dále jen automobil), v hodnotě nejméně 185 000 Kč, k zajištění obchodní společností C. neuhrazeného daňového dluhu, který ke dni 14. 12. 2016 činil 333 750 Kč. Nato správce daně vydal rozhodnutí ze dne 15. 12. 2016, č. j. 2234844/16/2201-80541-307451, o zřízení zástavního práva k movité věci vlastníka odlišného od daňového subjektu (automobilu), které bylo doručeno obviněnému dne 23. 12. 2016. Dříve, než byl proveden zápis o vzniku zástavy do Rejstříku zástav vedeného Notářskou komorou České republiky v rejstříku R pod č. 127/2017, obviněný se záměrem zmařit uspokojení vzniklého daňového nedoplatku obchodní společnosti C. dne 13. 2. 2017 z prodeje zástavy sám prodal v provozovně obchodní společnosti A., IČ: XY, se sídlem XY (dále jen „A.“), uvedený automobil za cenu ve výši 167 500 Kč, které užil pro svou potřebu a ani zčásti je nevyňaložil na úhradu daňového dluhu obchodní společnosti C., čímž znemožnil řádné a včasné uspokojení splatného závazku vůči finančnímu úřadu ve výši nejméně 185 000 Kč.

4. Proti rozsudku soudu prvního stupně podal obviněný a státní zástupce odvolání, o nichž rozhodl Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 14. 7. 2020, sp. zn. 4 To 326/2020, tak, že pod bodem I. k odvolání státního zástupce podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek částečně zrušil ve výroku o trestu a sám podle § 259 odst. 3 tr. řádu znovu vyslovil trest, který se od výroku rozsudku soudu prvního stupně odlišoval toliko v druhém z trestů zákazu činnosti.

Tento druh trestu modifikoval tak, že obviněnému zakázal výkon funkce statutárního orgánu, jeho člena, prokuristy a osoby zmocněné nebo pověřené obchodním vedením obchodních společností a družstev na dobu 40 měsíců. Pod bodem II. pak podle § 256 tr. řádu zamítl odvolání obviněného.

II. Dovolání obviněného K. Š.

5. Obviněný podal proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím své obhájce dovolání z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu.

6. Obviněný svým dovoláním brojil předně (pod bodem III. svého dovolání) proti svému odsouzení pro přečin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 alinea 3 tr. zákoníku. Podle obviněného k převodu obchodního podílu v obchodní společnosti C. nedošlo se záměrem zatajit účetní evidenci, který nebyl v trestním řízení dostatečně prokázán. Soud prvního stupně podle něj nedokázal vyvrátit obsah listiny, protokolu o předání účetní evidence, a závěr, že se jednalo o toliko formální dokument, neodpovídal žádnému z důkazů. Důkazem formálního převodu není ani převedení obchodního podílu za 1 000 Kč bez ohledu na výši základního kapitálu. Základní kapitál totiž nebyl ukazatelem hodnoty obchodní společnosti a z žádného důkazu nevyplývalo, že cena převodu 1 000 Kč neodpovídala skutečné hodnotě 100 % obchodního podílu („obchodní společnosti“). Z žádného důkazu také nevyplývalo, že by obviněný věděl o tom, že L. H. byl jednatelem ve více obchodních společnostech, kromě toho ani neměl povinnost si to ověřovat, sama tato skutečnost nadto nic nedokládá. Aby se zbavil závazků obchodní společnosti a mohl podnikat bez finančních závazků, nepotřeboval zatajovat účetní evidenci. Z ničeho ani nevyplývalo, že by obviněnému vadilo, že by nabyvatel obchodního podílu podal daňové přiznání obchodní společnosti za rok 2016 nebo že by jakýmkoliv způsobem vystupoval vůči věřitelům obchodní společnosti.

7. Dále pod bodem IV. svého dovolání obviněný brojil proti svému odsouzení pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. V tomto případě podle něj soudy nižších stupňů nesprávně právně posoudily zažalovaný skutek, neboť ze zákona ani z rozhodnutí o zřízení zástavy nevyplýval zákaz zastavený automobil zcizit, resp. potřeba získat k takovému zcizení souhlas správce daně. Zástavní právo totiž podle obviněného trvalo i nadále po prodeji automobilu, on měl pouze povinnost nesnižovat hodnotu zástavy. Obviněný také poukázal na to, že rozhodnutí o zřízení zástavního práva není rozhodnutím podléhajícím výkonu rozhodnutí, neboť neukládá žádnou vykonatelnou povinnost. Není tak ani možné výkon takového rozhodnutí zmařit.

8. Obviněný ze všech uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů nižších stupňů včetně obsahově navazujících rozhodnutí a aby věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí soudu prvního stupně.

III. Vyjádření k dovolání

9. K dovolání obviněného K. Š. se vyjádřil nejvyšší státní zástupce prostřednictvím státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství.

10. K dovolání obviněného uvedl, že obviněný uplatnil ve svém dovolání dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, patrně nedopatřením neuvedl dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. l) tr. řádu. Po reprodukci podaného dovolání státní zástupce předně obecně upozornil, že v rámci uplatněného dovolacího důvodu nelze vytýkat nesprávnost nebo neúplnost skutkových zjištění, popř. nesprávnost hodnocení důkazů soudy. Nicméně námitky obviněného podle státního zástupce formálně odpovídaly dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, zejména to podle něj

platí o námitce nenaplnění subjektivní stránky trestného činu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 alinea 3 tr. zákoníku, a znaku „zatajení“, v případě přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku pak o znaku „výkon rozhodnutí jiného orgánu veřejné moci“. Z pohledu státního zástupce se však jednalo o námitky zjevně neopodstatněné, které navíc obviněný uplatnil opakovaně poté, co se jimi dostatečně zabývaly a v odůvodnění svých rozhodnutí se s nimi řádně vypořádaly soudy nižších stupňů.

11. Zaviněním ve vztahu k zatajení jako znaku skutkové podstaty přečinu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 alinea 3 tr. zákoníku se zabýval odvolací soud v odůvodnění svého rozsudku v bodě 10. a 11. a soud prvního stupně v bodě 15. svého rozsudku. Soudy nižších stupňů řádně zjistily skutkový stav, tedy že obviněný zatajil účetnictví obchodní společnosti C. tím, že účetnictví této obchodní společnosti pouze protokolárně předal tzv. bílému koni, ačkoliv mu jej fakticky nepředal, obchodní podíl přitom na něj převedl za 1 000 Kč, což zjevně neodpovídalo ceně obchodního podílu, jelikož byla převedena obchodní společnost se značnými dluhy vůči jiným podnikatelským subjektům, zdravotní pojišťovně a správci daně, aniž by podle účetnictví disponovala významnými pohledávkami. Nový jednatel a společník L. H. nikdy nedisponoval s účty obchodní společnosti, nikdy nevstoupil do její datové schránky, přitom figuroval v dalších více než 100 subjektech v obchodním rejstříku. Obviněný K. Š. poté obratem založil novou obchodní společnost T. se stejným předmětem činnosti. Státní zástupce poukázal, že úmysl ohledně zatajení účetnictví, tedy subjektivní stránku trestného činu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 alinea 3 tr. zákoníku, odvolací soud dovedl rovněž ze skutečnosti, že obviněný K. Š. zaslal novému jednateři a nabyvateli obchodního podílu částku ve výši 24 000 Kč, což byla podle odvolacího soudu zjevná odměna poskytnutá obviněnému za předmětný účelový převod.

12. K námitce obviněného, že nebylo vyvráceno tvrzení uvedené v protokolu o předání účetní evidence, tj. že se nepodařilo žádným způsobem prokázat faktické nepředání účetnictví novému jednateři L. H., státní zástupce uvedl, že ze všech okolností převodu muselo být obviněnému zjevné, že L. H. reálně účetnictví dále nepovede, nebude vykonávat žádnou ekonomickou činnost a zastupovat obchodní společnost vůči třetím osobám, zejména věřitelům. Závěr soudů, že k faktickému předání účetnictví nedošlo, byl podle státního zástupce správný. K tomu doplnil, že skutková podstata předmětného trestného činu by byla naplněna, i kdyby k předání účetnictví tzv. bílému koni za odměnu (24 000 Kč) došlo, pokud je ze všech dalších okolností zjevné, že nabyvatel je následně zlikviduje, resp. zašantročí jakýmkoliv způsobem, za což by byla odpovědná nejen osoba přijímající účetnictví, ale i osoba je předávající a poskytující odměnu, pokud by byla s tímto průběhem událostí srozuměna, resp. by celé jednání za tímto účelem zinscenovala. Již takový způsob jednání naplňuje zákonný znak „zatajení“.

13. Stejně tak státní zástupce odmítl námitku obviněného týkající se motivu uvedené trestné činnosti. Obviněný se jako statutární orgán (jednatel) dlužníka zbavil rizika spočívajícího v případné odpovědnosti za škodu, která byla spojena s pozdním podáním, resp. nepodáním insolvenčního návrhu, bez existence účetnictví totiž nebylo možné vyhodnotit ekonomickou situaci obchodní společnosti, včetně jejího úpadku. Tímto způsobem obviněný eliminoval rizika vyplývající z § 8 odst. 2 věta první a druhá živnostenského zákona, jelikož dovedení společnosti do úpadkového stavu, v němž následně nedojde k uspokojení věřitelů, tvoří tzv. překážku provozování činnosti, což se obviněnému zjevně nehodilo a odkázal na jeho následnou navazující činnost v obchodní společnosti T. Zároveň neexistence účetnictví komplikuje, až znemožňuje, případné dohledání odpovědnosti z titulu ručení ve smyslu § 159 odst. 3 občanského zákoníku, jelikož bez účetnictví nelze kvalifikovaně posoudit postupy managementu společnosti z pohledu tzv. péče řádného hospodáře.

14. Dále se vyjádřil k námitkám obviněného, které se týkaly přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Podle státního zástupce sice lze obviněnému dát za pravdu, že prodejem zastaveného automobilu ještě nedochází automaticky ke

zmaření výkonu rozhodnutí. Takto by však obviněný mohl postupovat, pokud by kupujícího řádně upozornil na skutečnost, že na automobilu vázne zajišťovací právo a takto obeznámený kupující by měl možnost tuto skutečnost posoudit v rámci sjednávání koupě vozidla. Jak správně konstatovaly soudy nižších stupňů, pokud obviněný tuto skutečnost kupujícímu nesdělil, naopak v kupní smlouvě prohlásil, že na předmětném vozidle žádné zástavní právo neváže, nastala podle státního zástupce poněkud jiná právní situace. Kupující se totiž mohl dovolat vůči případným nárokům zástavního věřitele dobré víry ve smyslu § 1377 odst. 2 obč. zákoníku a mohl by tak vyloučit výkon zástavního práva na dané věci. Této skutečnosti si byl kvalifikovaný kupující, v tomto případě obchodní společnost A., jistě vědom, a proto předmětné prohlášení prodávajícího do svých smluv také zahrnuje. Proto státní zástupce s posouzením skutku soudy nižších stupňů souhlasil.

15. Státní zástupce z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného K. Š. podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. řádu jako zjevně neopodstatněné. Zároveň vyslovil souhlas s projednáním věci v neveřejném zasedání i pro případ jiného rozhodnutí ve smyslu § 265r odst. 1 písm. c) tr. řádu.

16. Vyjádření státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství bylo zasláno k případné replice obviněnému, který tohoto práva do konání neveřejného zasedání nevyužil.

IV. Posouzení důvodnosti dovolání

a) Obecná východiska

17. Nejvyšší soud nejprve zjistil, že jsou splněny všechny formální podmínky pro konání dovolacího řízení a zabýval se otázkou povahy a opodstatněnosti uplatněných námitek ve vztahu k označeným dovolacím důvodům.

18. Dovolání je svou povahou mimořádným opravným prostředkem, který na rozdíl od odvolání či některých jiných opravných prostředků není možné podat z jakéhokoli důvodu, ale jen z některého z taxativně vymezených dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, resp. podle § 265b odst. 2 tr. řádu. Podání dovolání z jiného důvodu je vyloučeno. Přitom nestačí, aby zákonný dovolací důvod byl jen formálně deklarován, ale je třeba, aby námitky dovolatele svým obsahem takovému důvodu odpovídaly.

19. Nejprve je třeba zmínit, že obviněný sice formálně deklaroval dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, ve skutečnosti měl patrně na mysli dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. l) tr. řádu v jeho druhé alternativě, neboť se domáhal přezkumu rozhodnutí odvolacího soudu, kterým odvolací soud zamítl jeho řádný opravný prostředek, odvolání, proti odsuzujícímu rozsudku soudu prvního stupně, tj. proti rozsudku uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) tr. řádu, přestože byl v řízení mu předcházejícím podle obviněného dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu. Obviněný tak neoznačil správně dovolací důvod, na jehož základě by měl Nejvyšší soud napadené rozhodnutí přezkoumat, toto pochybení však samo o sobě nebylo natolik závažné, aby Nejvyšší soud jen proto dovolání obviněného odmítl.

20. Obviněný uplatnil dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, pro který je dovolání možno podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Jde tedy o nesprávný výklad a použití norem trestního práva hmotného, případně na něj navazujících hmotněprávních norem jiných právních odvětví. Podstatou je vadné uplatnění příslušných ustanovení hmotného práva na skutkový stav zjištěný soudem prvního a

druhého stupně. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu je dán zejména tehdy, jestliže skutek, pro který byl obviněný stíhán a odsouzen, vykazuje znaky jiného trestného činu, než jaký v něm spatřovaly soudy nižších stupňů, anebo nenaplnuje znaky žádného trestného činu. Nesprávné právní posouzení skutku může spočívat i v tom, že rozhodná skutková zjištění sice potvrzují spáchání určitého trestného činu, ale soudy nižších stupňů přesto dospěly k závěru, že nejde o trestný čin, ačkoli byly naplněny všechny jeho zákonné znaky. Tento dovolací důvod ovšem nespočívá v případném procesním pochybení soudů nižších stupňů ani v tom, že se dovolatel sice domáhá použití norem hmotného práva, ale na takový skutek, k němuž dospěl vlastní interpretací provedených důkazů, které soudy prvního a druhého stupně vyhodnotily odlišně od názoru dovolatele. Dovolání s poukazem na citovaný důvod nemůže být založeno na námitkách proti tomu, jak soudy hodnotily důkazy, jaká skutková zjištění z nich vyvodily, jak postupovaly při provádění důkazů, v jakém rozsahu provedly dokazování apod. Dovolání je koncipováno jako mimořádný opravný prostředek a je tudíž určeno k nápravě pouze závažných právních vad pravomocných rozhodnutí.

b) Námitky vztahující se k přečinu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění

21. Obviněný své výhrady proti posouzení skutku, v němž byl soudy nižších stupňů spatřován přečin zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 alinea 3 tr. zákoníku, založil především na tom, že jednání popsané ve výroku rozsudku soudu prvního stupně pod bodem 1. nebylo prokázáno, především nebyl prokázán jeho záměr zatajit účetnictví. Předání účetnictví prokazované písemným potvrzením podle něj nebylo žádným důkazem vyvráceno. V dovolání tak obviněný v podstatě jen opakoval svou dosavadní obhajobu uplatňovanou před soudy nižších stupňů. Znovu tak uváděl, že obchodní podíl v obchodní společnosti C. nepřeváděl proto, aby se zbavil odpovědnosti za závazky uvedené obchodní společnosti, že zpochybnění kupní ceny obchodního podílu je pouhou spekulací orgánů činných v trestním řízení, jakož že nevěděl, že L. H. byl jednatelem ve více obchodních společnostech, nadto je tato skutečnost bezvýznamná.

22. Nejvyšší soud k tomu nejprve připomíná, že zpravidla odmítne jako zjevně neopodstatněné takové dovolání, v němž obviněný pouze opakuje tytéž námitky, jimiž se snažil zvrátit již rozhodnutí soudu prvního stupně, pokud se jimi odvolací soud zabýval a vypořádal se s nimi náležitým a dostatečným způsobem (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2002, sp. zn. 5 Tdo 86/2002, uveřejněné pod č. T 408. ve svazku 17 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, který vydávalo Nakladatelství C. H. Beck, Praha 2002). Tak tomu bylo i v tomto případě (jde-li o skutek pod bodem 1. výroku rozsudku soudu prvního stupně), v němž lze odkázat na odůvodnění rozsudku odvolacího soudu (viz zejména jeho bod 10. a 11.), jakož i na odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně (viz zejména bod 15.).

23. Nadto námitky obviněného, které se týkaly přečinu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 alinea 3 tr. zákoníku, jsou ve své podstatě námitkami nesprávných skutkových zjištění soudů nižších stupňů, neboť obviněný jimi nezpochybňoval právní posouzení skutku popsaného ve výroku rozsudku soudu prvního stupně, ale vyjadřoval svůj nesouhlas právě s některými tam uvedenými skutkovými závěry soudů nižších stupňů. Předně nesouhlasil s tím, že by obchodní podíl převedl na tzv. bílého koně, za kterého soudy nižších stupňů považovaly L. H., stejně tak nesouhlasil se závěrem, že šlo o převod ryze formální, činěný ve snaze zbavit se vlastní odpovědnosti jednatele za škodu v rámci jednání za obchodní společnost C., že by ve skutečnosti účetnictví nepředal, že cílem celého jednání bylo účetnictví zašantročit tak, aby nebylo k dispozici v případném insolvenčním řízení. Byť tyto závěry poměrně úzce souvisí s právním posouzením činu, jde ve své podstatě o závěry skutkové, které by neměly být předmětem přezkumu dovolacím soudem, jenž sám dokazování zásadně neprovádí, ani je nepřezkoumává a vychází ze skutkových závěrů soudů nižších stupňů.

24. Snad jen nad rámec uvedeného (jako obiter dictum) lze uvést, že ani dovolací soud v tomto směru neshledal obviněným vytýkaná pochybení soudů nižších stupňů. Zevrubně popsany způsob faktického ukončení činnosti obchodní společnosti C. ze strany obviněného odpovídá zcela závěrům soudů nižších stupňů, že šlo ve skutečnosti o formální převod obchodního podílu a předání obchodní společnosti do rukou tzv. bílého koně, který dále neměl být ve společnosti aktivní (fakticky měla právnická osoba přestat vykonávat podnikání). Obviněný totiž převedl celý obchodní podíl v tzv. jednoosobní obchodní společnosti, a sice společnosti s ručením omezeným, v níž byl jediným jednatelem i společníkem, současně s tím ustanovil tohoto tzv. bílého koně jednatelem odpovědným za chod takové obchodní společnosti, ač mu ve spojitosti s podpisem smlouvy o převodu obchodního podílu a instalací do funkce jednatele nepředal prakticky žádné majetkové hodnoty obchodní společnosti, věci, s nimiž obchodní společnost do té doby podnikala, především vybavení její kanceláře a nástroje k podnikatelské činnosti obchodní společností dosud užívané, nepředal mu účetnictví (které rozhodně nedokládá ani dodatečné písemné potvrzení jeho předání), nepřevodil na něj dispoziční práva k bankovním účtům, nepředal mu pokladni hotovost, nezjednal mu přístup do datové schránky apod., naproti tomu mu za ochotu převzít funkci jednatele a současně i obchodní podíl v takové obchodní společnosti zaplatil odměnu, v tomto případě ve výši 24 000 Kč [to je mimochodem cena, která značně (více než dvojnásobně) převyšuje ceny, za něž se na volném trhu „prodávají“ tzv. ready-made společnosti, tedy za které lze nabýt 100% obchodní podíly v nově založených společnostech s ručením omezeným se základním kapitálem ve výši 200 000 Kč, které ale nejsou zatížené závazky z minulosti]. Ostatně nabyvatel obchodního podílu je typickým příkladem tzv. bílého koně, který se za úplatu nechává zapsat do orgánů obchodních společností, takto figuruje či figuroval v desítkách či spíše stovkách různých obchodních společností v různých pozicích (k pojmu „bílý kůň“ viz k rozhodnutí č. [47/2019](#) Sb. rozh. tr.). Všechny tyto zjištěné okolnosti daného případu skutečně dovolují učinit závěr, že obviněný záměrně do jím do té doby ovládané obchodní společnosti instaloval tzv. bílého koně, aby se v rámci společenstevních změn zatajilo účetnictví a nikdo jej nemohl pohnat k odpovědnosti za předlužení obchodní společnosti C. a za nepodání včasného insolvenčního návrhu, resp. za poškození věřitelů uvedené obchodní společnosti.

25. Lze tak ohledně námitek proti posouzení skutku pod bodem 1. výroku rozsudku soudu prvního stupně jako přečinu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 alinea 3 tr. zákoníku konstatovat, že soudy nižších stupňů nepochybily, pokud s ohledem na sled jednotlivých kroků obviněného, osobu nabyvatele obchodního podílu a řadu shora popsanych okolností daného případu uzavřely, že obviněný jednal s úmyslem zašantročit účetnictví obchodní společnosti C. a že popsáním jednáním naplnil veškeré znaky přečinu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 alinea 3 tr. zákoníku. Námitky obviněného ohledně tohoto trestného činu jednak nespádají pod žádný dovolací důvod, jednak jsou jen opakováním jeho obhajoby, s níž se dostatečně vypořádaly soudy nižších stupňů, jednak jsou i podle Nejvyššího soudu neúvodné. V tomto směru tak Nejvyšší soud neshledal pochybení soudů nižších stupňů.

c) Námitky vztahující se k přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání

26. Nejvyšší soud naopak shledal jako opodstatněnou námitku obviněného, že soudy nižších stupňů nesprávně právně posoudil skutek popsany pod bodem 2. výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně, v němž spatřovaly přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Obviněný v této souvislosti namítl, že nebyla naplněna objektivní stránka tohoto trestného činu, neboť svým jednáním nezmařil výkon rozhodnutí jiného orgánu veřejné moci. Obviněný část své argumentace postavil na tom, že nejednal protiprávně, protože mu nic nebránilo v prodeji zastaveného automobilu, neboť ze zákona ani z rozhodnutí o zřízení zástavy nevyplýval zákaz

zcizení zastavené věci. Dále namítl, že zástavní právo podle obviněného trvalo i poté, co došlo k prodeji automobilu. Konečně na závěr uvedl, že uvedený druh rozhodnutí správce daně nepodléhal výkonu rozhodnutí, jelikož neukládá žádnou vykonatelnou povinnost.

27. Nejprve je třeba připomenout, že přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku se dopustí, kdo zmaří nebo podstatně ztíží výkon rozhodnutí soudu nebo jiného orgánu veřejné moci tím, že zničí, poškodí, učiní neupotřebitelnou, zatají, zcizí nebo odstraní věc, které se takové rozhodnutí týká. Z této tzv. složité skutkové podstaty s více alternativně uvedenými znaky bylo obviněnému kladeno za vinu, že „zmařil výkon rozhodnutí jiného orgánu veřejné moci tím, že odstraní věc, které se takové rozhodnutí týkalo“.

28. Objektem tohoto trestného činu je zájem na řádném výkonu rozhodnutí soudů a dalších orgánů veřejné moci, která se týkají určité věci. Podle § 13 odst. 2 tr. zákoníku jde o úmyslný trestný čin. Zmařením se rozumí nemožnost rozhodnutí vykonat (podstatným ztížením možnost je vykonat jen za podstatně ztížených podmínek). Uvedeného trestného činu se pachatel dopustí nepřípustným nakládáním s věcí popsáním v § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, pokud se předmětné rozhodnutí dané věci týká a zároveň jde o vykonatelné rozhodnutí (na právní moci přitom nezáleží – viz rozhodnutí č. [13/1996](#) Sb. rozh. tr.), přičemž právě oním nepřípustným nakládáním s věcí je výkon takového rozhodnutí zcela znemožněn či alespoň podstatně ztížen. Jedním ze způsobů nepřípustného nakládání s věcí ve smyslu citovaného ustanovení je též její „odstranění“, jímž se rozumí také její převedení nebo přenesení jinam při současném zachování možnosti dispozice s ní (viz Šámal, P. a kol. Trestní zákoník II. § 140 až 421. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 3196), na daný případ (nebytí jiných vad hmotněprávního posouzení skutku, o nichž bude zmínka níže) by spíše připadala varianta „zcizení“, čímž se míní převedení věci (úplatně či bezúplatně) na jinou osobu (viz tamtéž).

29. Kromě toho, že soudy nižších stupňů chybně označily alternativu nepřípustného nakládání s věcí, jak bylo uvedeno shora (odstranění namísto zcizení), dopustily se vážnějšího pochybení, které bylo prvotním důvodem pro zrušení napadeného rozsudku odvolacího soudu. Rozhodující pro posouzení věci totiž bylo vyřešení otázky, zda nakládáním s automobilem jako s věcí uvedenou v předmětném rozhodnutí bylo možno zmařit výkon označeného rozhodnutí, zda toto rozhodnutí vůbec bylo možno vykonat (exekvovat). K tomu je třeba připomenout skutkové závěry soudů nižších stupňů učiněné na základě provedeného dokazování a rozvést mimotrestní zákonnou úpravu, podle níž bylo v daném případě postupováno.

30. Správce daně (finanční úřad) vyrozuměl obviněného K. Š. jako jednatele obchodní společnosti C., že tato obchodní společnost má daňový dluh ve výši 333 750 Kč, zároveň jej upozornil na následky spojené s neuhrazením daňového nedoplatku a na možnost jeho vymáhání. Obviněný nejprve chtěl vyřešit tento daňový dluh, a proto se dohodl se správcem daně, že dá do zástavy svůj vlastní automobil (teprve později se rozhodl prodat obchodní podíl v uvedené obchodní společnosti a zatajit přitom účetnictví, jak bylo rozvedeno shora). Písemný souhlas ke zřízení zástavního práva k automobilu s ověřeným podpisem dal obviněný dne 13. 12. 2016 (viz č. l. 212 trestního spisu). Nato dne 15. 12. 2016 správce daně rozhodl o zřízení zástavního práva k movité věci vlastníka odlišného od daňového subjektu (viz č. l. 231-232 trestního spisu), rozhodnutí bylo obviněnému doručeno dne 23. 12. 2016 (viz č. l. 232 p. v.), právní moci nabylo dne 23. 1. 2017, což bylo vyznačeno dne 6. 2. 2017, avšak do Rejstříku zástav bylo zástavní právo zapsáno až dne 20. 4. 2017 (viz č. l. 233 trestního spisu). Obviněný mezitím dne 13. 2. 2017 stihl automobil prodat obchodní společnosti A., vůči němuž prohlásil, že na automobilu nevázne zástavní právo. Za automobil obdržel kupní cenu ve výši 185 000 Kč, kterou ani zčásti neužil na úhradu daňového dluhu. Protože pak obviněný na výzvy správce daně nereagoval a daňový nedoplatek ve výši 333 750 Kč neuhradil, byl obviněný předžalobní výzvou vyzván k úhradě tohoto nedoplatku s tím, že pokud uvedenou částku neuhradí do 15 dnů od doručení této výzvy, bude na něj podána žaloba na nařízení soudního prodeje zástavy.

Obviněný na to nijak nereagoval, správce daně dne 15. 6. 2017 u Okresního soudu v Českých Budějovicích podal žalobu na nařízení soudního prodeje zástavy (automobilu). Až při ústním jednání konaném dne 3. 11. 2017 u správce daně se od obviněného správce daně dozvěděl o prodeji automobilu.

31. Z uvedených skutkových zjištění vyplývá, že rozhodnutím jiného orgánu veřejné moci (tj. odlišného od soudu), jehož výkon měl obviněný zmařit, bylo rozhodnutí finančního úřadu o zřízení zástavního práva k movité věci vlastníka odlišného od daňového subjektu ze dne 15. 12. 2016, č. j. 2234844/16/2201-80541-307451, což je ovšem jen jednou z podmínek naplnění skutkové podstaty přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 3 písm. a) tr. řádu. Další otázkou je, zda již toto jeho rozhodnutí podléhá výkonu, zda je přímo exekvovatelné, zda na jeho základě lze zastavenou věc prodat.

32. V daném případě šlo o zřízení zástavního práva správcem daně. Na vymáhání daní správcem daně se užije především zákon č. 280/2009, daňový řád, ve znění pozdějších změn (dále ve zkratce jen „DŘ“). Ve zvláštní části o správě daní (části třetí) je v hlavě páté o placení daní upraveno v dílu čtvrtém o zajištění daní, konkrétně pak v § 170 DŘ zástavní právo a v § 170a DŘ výkon zástavního práva. Podle § 170 odst. 3 DŘ může správce daně rozhodnout o zřízení zástavního práva k majetku vlastníka, odlišného od daňového subjektu, jehož nedoplatek je zajišťován, a to na základě předchozího písemného souhlasu vlastníka s úředně ověřeným podpisem (v daném případě byl písemný souhlas obviněného s úředně ověřeným podpisem dán dne 13. 12. 2016 a správce daně skutečně rozhodl o zřízení zástavního práva rozhodnutím ze dne 15. 12. 2016, č. j. 2234844/16/2201-80541-307451). Podle § 170 odst. 4 DŘ zástavní právo vzniká doručením rozhodnutí o zřízení zástavního práva osobě podle odstavce 3 (v daném případě obviněnému dne 23. 12. 2016). Na daný případ zajištění automobilu se neužije druhá věta § 170 odst. 4 DŘ, že zástavní právo k majetku, o kterém jsou vedeny veřejné registry, vzniká doručením rozhodnutí o zřízení zástavního práva tomu, kdo vede veřejný registr, neboť se uznává, že ani přes existenci registru motorových vozidel se jej tato pasáž daňového řádu netýká, neboť tento registr má jen evidenční charakter, zápisy do něj nemají konstitutivní účinky (viz k tomu Lichnovský, O., Ondříšek, R., Nováková, P., Kostolanská, E., Rozehnal, T. Daňový řád. 3. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 621; Baxa, J. a kol. Daňový řád: Komentář. II. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2011, s. 1037).

33. Zástavní právo podle § 170 odst. 5 DŘ zaniká buď rozhodnutím správce daně, anebo ze zákona, a to podle občanského zákoníku, o čemž správce daně vyrozumí jednak daňový subjekt, jednak vlastníka zástavy. V občanském zákoníku je zánik zástavního práva upraven v části třetí (absolutní majetková práva), hlavě druhé (věcná práva), dílu pátém (věcná práva k cizím věcem), oddílu třetím (zástavní právo), pododdílu sedmém (zánik zástavního práva), konkrétně pak v § 1376 až § 1379 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále ve zkratce jen „OZ“). V daném případě byl spor, zda zástavní právo k automobilu zaniklo jeho prodejem obchodní společnosti A. dne 13. 2. 2017 či nikoli. Na tento případ by bylo možno užít ustanovení § 1377 odst. 2 OZ, podle něž účinky podle odstavce 1, tedy zánik zástavního práva, avšak trvání pohledávky, nastanou i v případě, že další osoba nabyla k zastavené věci vlastnické právo v dobré víře, že věc není zatížená zástavním právem; to ale neplatí, je-li zástavní právo zapsáno v rejstříku zástav nebo ve veřejném seznamu. V daném případě nebylo zjištěno, že by kupující automobilu, obchodní společnost A., jednala ve zlé víře, dobrá víra se naopak předpokládá, zde byla doložena dokonce kupní smlouvou, v níž obviněný jako prodávající deklaroval, že prodáváný automobil není zatížen zástavním právem. Zástavní právo k uvedenému automobilu v době jeho prodeje obviněným obchodní společností A. zároveň ještě nebylo zapsáno v Rejstříku zástav, kam bylo zapsáno až dne 20. 4. 2017, tedy ani tím nebyla prolomena ochrana dobré víry nabyvatele věci (ve smyslu § 1377 odst. 2 druhá věta OZ). Jinými slovy při těchto skutkových zjištěních soudů nižších stupňů skutečně prodejem

vozidla obviněným obchodní společností A. došlo k zániku zástavního práva správce daně k uvedenému automobilu (a to podle § 1377 odst. 2 první věta OZ ve spojení s § 170 odst. 5 DŘ), ovšem nezánikl daňový dluh obchodní společnosti C. jako pohledávka státu, která byla tímto zástavním právem zajištěna. Zcizením zajištěné věci tak obviněný skutečně znemožnil správci daně uspokojit daňový nedoplatek z výtěžku z prodeje zástavy.

34. Přesto Nejvyšší soud dospěl k závěru, že obviněný svým jednáním nezmařil výkon shora uvedeného rozhodnutí správce daně o zřízení zástavního práva. Je tomu tak proto, že toto rozhodnutí správce daně není přímo vykonatelné. Podle § 170a odst. 1 DŘ může správce daně vykonat zástavní právo podle občanského zákoníku a podle § 170a odst. 2 DŘ se při výkonu zástavního práva přiměřeně použije ustanovení o provádění daňové exekuce. Výkon zástavního práva je obecně upraven v občanském zákoníku v části třetí (absolutní majetková práva), hlavě druhé (věcná práva), dílu pátém (věcná práva k cizím věcem), oddílu třetím (zástavní právo), pododdílu pátém (výkon zástavního práva), konkrétně pak v § 1359 až § 1370 OZ. V daném případě sice vzniklo zástavní právo rozhodnutím správce daně, toto rozhodnutí však ve své podstatě supluje dohodu mezi zástavním věřitelem a zástavcem, jímž zpravidla je zástavní dlužník (vlastník zástavy), spočívající v tom, že zajištěný dluh, nebude-li dlužníkem dluh řádně a včas splněn (zde uhrazen daňovým dlužníkem daňový dluh), může být uspokojen z výtěžku zpeněžení zástavy do ujednané výše, a není-li tato ujednána, do výše pohledávky s příslušenstvím ke dni zpeněžení zástavy (viz k tomu obecné ustanovení § 1309 odst. 1 OZ, v daném případě je rozsah dán rozhodnutím správce daně). Pokud tedy stát reprezentovaný správcem daně není uspokojen přímo daňovým subjektem (dlužníkem), může přistoupit správce daně coby zástavní věřitel k uspokojení zajištěného daňového dluhu ze zástavy zástavního dlužníka (v daném případě obviněného coby osobě odlišné od daňového dlužníka).

35. Neuhradí-li daňový dlužník daňový dluh sám dobrovolně, nemůže správce daně sám zpeněžit zástavu, ale musí postupovat podle § 1359 OZ a násl. Podle § 1359 odst. 1 OZ, jakmile je zajištěný dluh splatný, může se zástavní věřitel uspokojit způsobem, o němž se dohodl se zástavcem, popřípadě zástavním dlužníkem, v písemné formě, jinak z výtěžku zpeněžení zástavy ve veřejné dražbě nebo z prodeje zástavy podle jiného zákona. Rozhodnutí správce daně o zřízení zástavního práva není ani smlouvou mezi zástavním věřitelem a zástavcem (je rozhodnutím, kterým je taková smlouva vlastně nahrazena), není ani exekučním titulem, na jehož základě by bylo možno nařídít veřejnou dražbu podle § 36 a násl. zákona č. [26/2000](#) Sb., o veřejných dražbách, ve znění pozdějších předpisů (dále ve zkratce jen „ZVD“). Podle § 36 odst. 1 ZVD dražba nedobrovolná je dražba prováděná na návrh dražebního věřitele, jehož pohledávka je přiznána vykonatelným soudním rozhodnutím nebo vykonatelným rozhodčím nálezem nebo doložena vykonatelným notářským zápisem, který obsahuje náležitosti stanovené zvláštním právním předpisem, anebo doložena jiným vykonatelným rozhodnutím, jehož soudní výkon připouští zákon, včetně platebních výměrů a výkazů nedoplateků. Rozhodnutí správce daně není ani jedním z uvedených exekučních titulů, a to ani „jiným vykonatelným rozhodnutím, jehož soudní výkon připouští zákon“, neboť toto rozhodnutí samo o sobě vykonatelné není, není možné je přímo exekvovat, naopak je třeba se nařízení prodeje domoci, tedy je třeba dosáhnout rozhodnutí, jímž bude nařízen prodej zástavy. Ostatně to vyplývá též z toho, že toto rozhodnutí orgánu veřejné moci (správce daně) vlastně nahrazuje smluvní ujednání mezi zástavním věřitelem a zástavním dlužníkem, resp. zástavcem.

36. V daném případě zástavy, o níž rozhodl správce daně, tak přichází v úvahu z uvedených variant vlastně jen uspokojení ze zástavy postupem podle jiného zákona, jímž se rozumí zvláštní řízení soudní o soudním prodeji zástavy podle § 353a a násl. zákona č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZŘS“). Toto řízení lze podle § 354 ZŘS zahájit jen na návrh zástavního věřitele, kterým se domáhá nařízení soudního prodeje zástavy (to neplatí, neumožňují-li jiné předpisy soudní prodej zástavy). V případě movitých věcí je příslušným k řízení obecný soud zástavního dlužníka (§ 353a odst. 1 ZŘS), účastníky řízení jsou zástavní věřitel a

zástavní dlužník (§ 355 ZŘS). Vykonatelným rozhodnutím, které se týká zastavené věci, se pak v takovém případě rozumí až výsledné rozhodnutí řízení o soudním prodeji zástavy, které takový soud vynese podle § 358 odst. 1 ZŘS, podle něž soud nařídí prodej zástavy, doloží-li zástavní věřitel zajištěnou pohledávku, zástavní právo k zástavě a kdo je zástavním dlužníkem. Takové rozhodnutí o nařízení prodeje zástavy je vykonatelné dnem, kdy nabylo právní moci (§ 358 odst. 1 in fine ZŘS), je pak i závazné pro každého, proti němuž působí podle jiných právních předpisů zástavní právo k této zástavě (§ 358 odst. 2 ZŘS). Na návrh zástavního věřitele lze podle § 358 odst. 3 ZŘS podle vykonatelného rozhodnutí o nařízení prodeje zástavy nařídít výkon rozhodnutí prodejem zástavy, a to podle § 338a zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Teprve toto rozhodnutí podle § 358 odst. 1 ZŘS je exekučním titulem, jehož výkon lze zmařit ve smyslu § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku.

37. Lze tak souhlasit s obviněným, že svým jednáním nemohl zmařit výkon rozhodnutí správce daně o zřízení zástavního práva k jeho automobilu, neboť toto rozhodnutí nepodléhá výkonu rozhodnutí. Takové rozhodnutí nemůže správce daně sám exekvovat v daňovém řízení, nemůže ani navrhnout jeho soudní výkon, je jen zajišťovacím institutem (je ve své podstatě na úrovni dohody mezi zástavním věřitelem a zástavním dlužníkem bez doložky přímé vykonatelnosti). Nařízení prodeje zástavy, podobě jako jiný zástavní věřitel na základě smlouvy, se správce daně musí domáhat ve zvláštním řízení soudním, teprve pravomocné rozhodnutí soudu v něm vydané o nařízení prodeje zástavy je vykonatelným rozhodnutím, jehož výkon by případně bylo možno zmařit či podstatně ztížit ve smyslu § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku.

38. V daném případě tak obviněný skutečně nemohl naplnit znaky objektivní stránky skutkové podstaty přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Na druhou stranu však není vyloučeno takové jednání obviněného, kterým obviněný znemožní zástavnímu věřiteli se uspokojit z výnosu z prodeje zástavy, posoudit jako jiný trestný čin, například trestný čin poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku (podobně viz též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 11. 2020, sp. zn. 7 Tz 38/2020).

39. Z uvedených důvodů nemohlo obstát odsouzení obviněného pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku pod bodem 2. výroku o vině rozsudku Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 2. 2020, sp. zn. 18 T 30/2018, který nabyl právní moci ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 7. 2020, sp. zn. 4 To 326/2020, proto také bylo třeba přistoupit ke kasačnímu zásahu a zrušit napadené rozhodnutí soudu druhého stupně a umožnit mu tak zjednat k odvolání obviněného nápravu.

V. Závěrečné shrnutí

40. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem Nejvyšší soud vyhověl dovolání obviněného K. Š. a podle § 265k odst. 1 tr. řádu zrušil rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 7. 2020, sp. zn. 4 To 326/2020, jakož i podle § 265k odst. 2 tr. řádu všechna další rozhodnutí obsahově navazující na zrušené rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. řádu pak Krajskému soudu v Českých Budějovicích uložil, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

41. Bude na Krajském soudu v Českých Budějovicích, aby znovu posoudil skutek uvedený pod bodem 2. rozsudku soudu prvního stupně, který nemůže být ze shora rozvedených důvodů posouzen jako přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a přikázání podle § 337 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku (jak ve svém předchozím zrušovacím usnesení soud druhého stupně zavázal soud prvního stupně uvedený

skutek posoudit). Přitom zváží, zda dosavadní skutková zjištění mu umožňují o věci rozhodnout, či zda bude zapotřebí předtím v potřebném rozsahu doplnit dokazování s ohledem na možné úvahy o jiné právní kvalifikaci, jak byla naznačena shora.

42. V takovém případě by bylo především na státním zástupci, aby případně doplnil svá skutková tvrzení a je také náležitě prokázal. K tomu je vhodné doplnit tyto úvahy upozorněním na obecně závaznou judikaturu Ústavního soudu (čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky), který se k možnostem aktivního prokazování viny obviněného soudem bez náležité aktivity státního zástupce jako veřejného žalobce opakovaně vyjadřoval. Odkázat lze v tomto směru zejména na nález Ústavního soudu ze dne 14. 5. 2008, sp. zn. II. ÚS 2014/07, uveřejněný pod č. 86/2008 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, v němž Ústavní soud uvedl: „Odsouzení pachatele trestné činnosti je v souladu s čl. 80 Ústavy České republiky primárně věcí státního zastupitelství. Je to tedy státní zastupitelství, kdo nese odpovědnost za to, aby soudu předložená trestní věc byla podložena procesně použitelnými důkazy potřebnými k rozhodnutí o vině a trestu v souladu s podanou obžalobou. Obecné soudy se proto nikdy nesmějí stavět do pozice pomocníka veřejné žaloby usilujícího rovněž o odsouzení, a nelze k takovému výkladu rolí těchto institucí dospět ani výkladem § 2 odst. 5 alinea ultima trestního řádu. Posledně uvedené zákonné ustanovení totiž v souladu s ústavními principy spravedlivého procesu a z nich vyplývajícího rozvržení rolí jeho jednotlivých účastníků nutno vykládat tak, že je soud povinen doplňovat dokazování v rozsahu potřebném pro spravedlivé rozhodnutí, které nemusí být nutně odsuzující.“ Z jiného nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2006, sp. zn. I. ÚS 670/05, uveřejněném ve svazku č. 41 pod číslem 88/2006 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, zase vyplývá, že péče o dokonalost popisu skutku náleží především aktivitě obžaloby, nikoli aktivitě soudu, který se odstraňováním takové vady podílí na prokazování viny obviněného, což rozhodně nelze chápat jako nestranné rozhodování o vině či nevině (byť je k tomu nucen trestním řádem v § 2 odst. 5 in fine tr. řádu).

43. Při novém projednání a rozhodnutí věci je pak odvolací soud (a případně i soud prvního stupně, pokud by ve věci znovu rozhodoval) vázán právním názorem Nejvyššího soudu vysloveným v tomto usnesení (§ 265s odst. 1 tr. řádu). Dovolací soud zároveň upozorňuje na zákaz změny k horšímu ve vztahu k předchozímu rozhodnutí učiněnému soudem druhého stupně, jak je vyjádřen v § 265s odst. 2 tr. řádu (tzv. zákaz reformationis in peius), neboť ke kasačnímu zásahu dovolacího soudu došlo výlučně z podnětu obviněného.

44. Protože zjištěné vady napadeného rozhodnutí nemohl Nejvyšší soud odstranit v případném veřejném zasedání, rozhodl podle § 265r odst. 1 písm. b) tr. řádu o dovolání obviněného v neveřejném zasedání.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)

- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)